

fordre den eventuelle Thronfølger en Forpligtelse, ved hvilken han skulde forpligte sig „for sig selv og sine Efterkommere til at regjere og forsvare Danmarks Rige som et uadskilleligt og udeleligt Rige efter Danmarks Riges Grundlov og sammes Arvelov“ (Hør!).

For nu at vende tilbage til Sagen selv, da mener jeg altsaa, at vi ere rykkede et væsentligt Skridt nærmere til Maalet (Ja!), idet vi ikke længer, indflemte af saakaldte Tractatnødvendigheder (Hør!), kunne forhandle derom, som den ærede Premierminister har udtalt det, hvad der er „tjenligt og gavnligt for Landet i Nutid og Fremtid.“ (Rée: Hør!). Jeg for min Deel erklærer, at jeg med et ganske andet Sind seer hen til Ministeriet, naar jeg ikke længer behøve at betragte det som Organ for en Nødvendighed, man udenfra skal have ladet sig paalægge, men kan betragte det som Organ for en dansk Politikk, der søger det for Landet Nyttigste og Tjenligste.

Jeg begriber sandelig ikke, hvorledes det da skulde være umuligt, at Forstaaelse skulde opnaaes mellem Ministeriet og Rigsdagen (Hør!); det Haab, som — jeg tilstaaer det — var hos mig næsten nedtraadt, er atter dukket frem, det Haab, at det vil kunne lykkes Ministerium og Rigsdag at gaae Haand i Haand i denne Sag, som vissefelig er af den Natur, at Regjering og Folk bør kunne gaae Haand i Haand (Hør!). Jeg skal udbede mig Dmærksomhed for en kort herhenhørende Betragtning, og jeg skal tillade mig at knytte den til en Ditring af den høitærede Premierminister i hans første Foredrag. Han udtalte sig saaledes: „Hvis det nu blev sagt og kunde gøres gjældende, at i denne nye Linie Arvegang i agnatisk Orden skulde være den gjældende, saalænge Linien varer, men at den tidligere Tilstand derefter skulde komme tilbage, saa vilde derved det, man har opnaaet ved Londontractaten, nemlig Monarchiets permanente Integritet,

blive opstillet som noget „provisorisk“. Det er en Ditring, hvortil Ministeren oftere er kommen tilbage; ogsaa i sit Foredrag igaar har han saaledes sillet det som sammenhørende at „den permanente Integritet“ skulde sikkes ved „en permanent Arvefølge.“

Det er altsaa, om jeg har forstaaet Meningen ret, saaledes at forstaae, at dersom Kongelovens Arvefølgelov ikke bliver ophævet, vil Monarchiets permanente Integritet være forhindret; dersom derimod Kongelovens Arvefølge bliver ophævet, vil den permanente, den vedvarende Integritet være sikret. Ved hele dette Spørgsmaal om Monarchiets Integritet er der jo aabenbart tvende Tidsrum, der vel maae adskilles; det ene, hvori Integriteten allerede er sikret, og det andet, hvori Integriteten skal søges sikret. Det første Tidsrum strækker sig saalangt som den glücksborgske Mandstamme af det nærværende Egtestab er ved Magt; thi saalænge hvile de oldenborgske Fordringer paa det holsteenske Lehnshertugdømme. Det andet Tidsrum vil indtræde ved den mulige Uddøen af den glücksborgske Mandstamme; thi da lede de oldenborgske Fordringer paa det holsteenske Hertugdømme op paany. Naar altsaa Taler er om „den permanente Integritet“, da er derved at tænke paa et vedvarende Sammenhold af Monarchiets Dele, udover det Tidspunkt af den glücksborgske Mandstammes Regjering.

Rettelser.

Nr. 6. Sp. 81, Lin. 30: „billige“, læs: „tillige“.
— — — — — 31: „en“, læs: „til en“.